

Jorge Fernández Díaz, el fill del repressor

Les paraules de Jorge Fernández Díaz inventant-se una suposada fractura social a Catalunya entre partidaris i contraris de la independència són un intent del PP de convertir els seus desitjos en realitats. Després d'aquestes paraules vindran suposats testimonis que explicaran haver viscut aquesta fractura. Tots pagats o manipulats des del mateix Partit Popular. De casos així, i documentats, uns quants. És xocant ell s'auto-atorgui la condició de “català mestís”, com si fos un més de la gent que entre 1950 i 1970 van venir a viure als Països Catalans. Fernández Díaz no és cap immigrant, ni fill de cap immigrant. Ell no va venir de la misèria imposada pel franquisme a buscar una millor vida al nostre país. Ell no es va integrar a les classes populars catalanes. Ell era tot el contrari: el nen d'un membre de les forces d'ocupació que, entre altres missions, tenia la de reprimir la immigració d'aquella època.

Jorge Fernández Díaz és nascut a Valladolid el 1950, i de petit arriba a Barcelona. No hi arriba després de tres dies de viatge amb “el sevillano”, traginant maletes de cartró i amb un paperet amb l'adreça d'algun familiar. Tampoc no fa el darrer tram de trajecte amb la por de ser caçat per la policia i ser tornat al seu poble. Res d'això. Jorge Fernández Díaz va venir a Barcelona amb 3 anys com el que era: el fill del nou subinspector en cap de la Guàrdia Urbana, Eduardo Fernández Ortega, tinent coronel de cavalleria. El mateix cos que desfilà el 21 de febrer de 1939 per la Diagonal de Barcelona per celebrar la conquesta de la ciutat. Després de la vaga de tramvies del 1951 és el moment de renovar l'aparell repressiu de la ciutat, per fer-lo més efectiu. Al govern civil, pel mateix motiu, nomenen Acedo Colunga. És el pare de l'actual ministre de l'interior qui dóna cobertura a les pràctiques de policies com “el Grabao” i qui ordena ràtzies i internaments al Palau de les Missions. La mateixa època que un tal Francisco García-Valdecasas reprimia i expulsava estudiants des del seu càrrec de rector de la Universitat de Barcelona. Temps després, els seus respectius fills, el Jorge i la Julia, serien companys polítics i també destacarien en la repressió contra el poble català. I una altra vegada indiscriminadament: contra els que ja hi eren i contra els que acabaven d'arribar.

Jorge Fernández Díaz va fer carrera política gràcies als serveis prestats pel seu pare al franquisme. Dos anys a la delegació del ministeri de treball de Barcelona li van servir per endollar la seva dona, tres germans, tres cunyats i un cosí polític. Després arribaria el seu càrrec com a governador civil, des d'on empresonaria diverses persones per portar una pancarta en què hi deia “Independència”.

Fernández Díaz no és cap fill de la immigració. Fernández Díaz no és dels nostres. I no ho és, no pas perquè sigui favorable a la unitat d'Espanya, no. No ho és perquè ell és un dels que van enfonsar el sud de l'estat a la misèria i van imposar un règim de terror als Països Catalans. Contra tothom: contra els qui ja hi eren, contra els que se'n van haver d'anar i contra els que van venir-hi fugint de la misèria franquista.

- Delegado provincial de Trabajo en Barcelona. (1978-1980)
- Gobernador Civil de Asturias. (1980-1981)
- Gobernador Civil de Barcelona. (1981-1982)
- Concejal en el Ayuntamiento de Barcelona. (1983-1984)

- Diputado en el Parlamento de Cataluña. (1984-1989)
- Diputado por Barcelona en el Congreso de los Diputados. (1989-1996)
- Secretario de Estado para las Administraciones Públicas. (1996-1999)
- Secretario de Estado de Educación, Universidades, Investigación y Desarrollo. (1999-2000)
- Secretario de Estado de Relaciones con las Cortes. (2000-2004)
- Diputado por Barcelona en el Congreso de los Diputados. (Desde 2004)
- Vicepresidente Tercero del Congreso de los Diputados. (2008-2011)
- Ministro del Interior. (Desde 2011)